

τιθέσει λαμπροτέραν τὴν πρόσοψιν τοῦ ναοῦ καὶ τὸ κωδωνοστάσιον, ἅτινά εἰσι πλουσίως φωταγωγημένα διὰ μικρῶν φανῶν, τεταγμένων ἐν εἵδει γραμμῶν καὶ γωνιῶν πολυσχήμεων.

Τὸ προαύλιον τοῦ ναοῦ καὶ τὸ παρ' αὐτῷ τμήμα τῆς ὁδοῦ εἶνε πεπληρωμένα ἀνθρώπων ἐξ ἀνάγκης ἀκίνητων ἐν τῷ σκότει. Ἀλλ' αἰφνης καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ ἀκρου ἔως ἀκρου τοῦ περιβόλου τεχνικὰ φῶτα αὐτοστιγμὴ ἀναφλεχθέντα περιζωννύουσι τὸ οἰκοδόμημα ἐν τὸς πολυχρώμου ἱριδος, ἐνῶ ροκέτται συρίζουσαι πανταχόθεν ἀνέρχονται ὑψηλὰ, ὑψηλὰ, καὶ διαρρήγνυνται ἐκεῖ βροντῶσαι ὡς πυριφλεγῆ μετέωρα...

Υπὸ τὴν γοητευτικὴν ταύτην ἀγλήν συνίπτας ὁ περιεστώμενος εὐσεβὴς λαὸς κλίνει ἡδὴ τὸ γόνυ κατὰ γῆς καὶ ἡ ἡρεμος ἀτμόσφαιρα τῆς νυκτὸς πληροῦται λατρείας καὶ ἀφώνου προσευχῆς. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὅλων αὐτῶν τὸ ἱερόν τέμενος τῆς Παρθένου ὑψοῦται πάντοτε πολυφεγγὲς καὶ ἀκτινοβολοῦν, ὡς ἐὰν κατ'ἤλθον ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἢ αὐτὸ ἀνῆλθε πρὸς τοὺς ἀστέρας.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

Ἐπιφάνεια

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἡ ἐν Πετροῦπόλει κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τῆς στατιστικῆς, ἐδημοσίευσεν τὸ παρελθὸν ἔτος στατιστικὴν τῆς ἐπιφανείας τῆς Εὐρώπης, καὶ κατὰ μέρος τῶν διαφορῶν αὐτῆς κρατῶν, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ διεθνoῦς συνεδρίου τῆς στατιστικῆς, τοῦ συγκροτηθέντος ἐν Ἀγῇ τῷ 1869. Τὴν ὅλην ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν τῶν καταμετρήσεων ἐξετέλεσεν ὁ στρατηγὸς τοῦ ῥωσικοῦ ἐπιτελείου J. Strelbitsky, πεπειραμένης εἰδικότητος περὶ τὸν κλάδον τοῦτον.

Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ ὑπάρχουσιν, ὡς εἵπομεν, καταγεγραμμένα ἡ ἐπιφάνεια τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν διαφορῶν κρατῶν κατὰ τὰς διοικητικὰς αὐτῶν διαιρέσεις καὶ κατὰ ζώνας· πλὴν τούτων, ἡ ἐπιφάνεια τῶν ὑδατολεκανῶν τῶν μεγάλων ποταμῶν, ἡ τῶν νήσων τῆς Εὐρώπης, τῶν λιμνῶν, τῶν θαλασσῶν, τῶν χερσονήσων, τῶν κυριωτέρων κόλπων καὶ τὸ πλάτος τῶν σπουδαιοτέρων πορθμῶν. Ἐν τέλει δὲ ὑπάρχει προσθήκη πινάκων τοῦ ἐμβαδοῦ εἰς χιλιόμετρα τῶν τραπεζίων, ἅτινα σχηματίζουσιν οἱ παρὰλληλοι μετὰ τῶν μεσημβρινῶν τῆς γῆνιου σφαίρας, ἀπὸ τῆς 30⁰ πλάτους μέχρι τῆς 80⁰. Οἱ πίνακες δὲ οὗτοι ὑπῆρξαν καὶ ἡ βάση τοῦ ὅλου ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐμβαδοῦ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου.

Κατὰ τὰς καταμετρήσεις τοῦ κ. J. Strel-

bitsky ἡ ἡπειρωτικὴ Ἑλλὰς ἔχει ἔκτασιν ἐπιφανείας τετραγ. χιλιομέτρων 41749,1, ἡ νησιωτικὴ δὲ 10034,0. Τὸ ὅλον 51783,1. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην δὲν ὑπελόγισε καὶ τὴν τῶν προσαρτηθεισῶν ἐπαρχιῶν, ἅτε μὴ ὄντος ἔτι πεπερατωμένου τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὁρίων, ὅτε ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ἐν ὑπόθεσιν μειώσας ὁμῶς σημειοῖ ὅτι κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου καὶ τῶν κρατῶν τῶν δημοσιευθέντων ὑπὸ τοῦ Kiepert, ἡ ἐπιφάνεια τῶν χωρῶν, αἵτινες ἀπεφασίσθη νὰ προσαρτηθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπολογίζεται εἰς 12,380,4 τετρ. χιλ. ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ εἰς 1021,7 τετρ. χιλ. ἐν Ἠπείρῳ, προσηρηθήσαν δὲ καὶ νῆσοι 9,7 τετρ. χιλ. Ἐπομένως ἐν ὅλῳ ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἔκτασιν ἐπιφανείας 65,194,9. τετραγ. χιλιομέτρων.

Κατὰ τὰς διοικητικὰς διαιρέσεις εἰς νομοὺς, ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἐμβαδοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς·

ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ

1) Ἀττικὴ καὶ Βοιωτία	τετρ. χιλ.	6062,7
Νῆσοι	»	243,5
Λίμναι	»	235,8
		6542,0

2) Φθιώτις καὶ Φωκίς	»	6078,8
Νῆσοι	»	5,5
		6084,3

3) Ἀκαρνανία καὶ Αἰτωλία	»	7465,2
Λίμναι	»	117,0
		7582,2

Ἐν γένει ἡ Στερεὰ Ἑλλὰς ἔχει		
α) ἡπειρωτικὴν χώραν	τετρ. χιλ.	19,606,7
β) νησιωτικὴν	»	249,0
3) Λίμνας	»	352,8
		202,085

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

4) Ἀχαΐα καὶ Ἠλις	τετρ. χιλ.	5074,8
Λίμναι	»	30,6
		5105,4

5) Ἀργολίς καὶ Κορινθία	τετρ. χιλ.	4792,9
Νῆσοι	»	450,9
Λίμναι	»	39,2
		5283,0

6) Ἀρκαδία	»	4301,0
------------	---	--------

7) Λακωνία	»	4218,2
Νῆσοι	»	21,7
		4239,9

8) Μεσσηνία	τετρ. χιλ.	3300,4
Νῆσοι	" "	41,5
Λίμναι	" "	32,8
		3374,4

Ἐν ὧν ἡ Πελοπόννησος ἔχει

α) ἡπειρωτικὴν χώραν	τετρ. χιλ.	21,687,0
β) νησιωτικὴν	" "	514,1
γ) Λίμναι	" "	102,6
		22303,7

ΝΗΣΟΙ

9) Εὐβοία	τετρ. χιλ.	3575,2
Νῆσοι περὶ τὴν Εὐβοίαν	" "	623,9
Λίμναι	" "	8,4
		4207,5

10) Κυκλάδες	τετρ. χιλ.	2694,6
11) Κέρκυρα μετὰ τῶν εἰς τὸν νομὸν αὐτῆς ὑπαγομένων νήσων		1120,5
12) Κεφαλληνία	τετρ. χιλ.	810,4
13) Ζάκυνθος	" "	437,9
Τὸ ὅλον	" "	9,270,9

Ἐν γένει λοιπὸν τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῶν προσαρτηθεισῶν ἐπαρχιῶν, ἔχει ἐπιφάνειαν τετραγ. χιλιόμετρ. 51,783,1. ἥτοι

α) Ἠπειρωτικὴν	41293,7
β) Νήσους	10025,6
γ) Λίμνας τῆς Ἠπείρου	455,4
δ) Λίμνας νήσων (μόνον ἐν Εὐβοίᾳ)	8,4
	51783,1

Οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοὶ διαφέρουσιν οὐσιωδῶς τῶν ἀναγεγραμμένων ἐν σελίδι 22 τῆς στατιστικῆς τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1879, οἵτινες ἐλήφθησαν, καθ' ἃ ἐν ὑποσημειώσει λέγεται ἐκ γεωγράφων καὶ χαρτογράφων Εὐρωπαίων. Τίνες ἀκριθέστεροι; Τοῦτο ἄς ἐξετάσωσιν ἔτεροι, ἡμεῖς ἀναγράφομεν αὐτοὺς, ὅτε ὄντας πορίσματα μελέτης σπουδαίου ἀνδρός, καὶ πεπειραμένου, καὶ γραφείου στατιστικοῦ ἐκ τῶν ἐχόντων κύρος ἐπιστημονικὸν οὐ σμικρὸν.

Βάσις τῶν ὑπολογισμῶν εἶχε διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ κ. J. Strelbitsky τὸν χάρτην τῆς Ἑλλάδος τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου, τοῦ ὑπὸ κλίμακα 1:200,000. Εἶχε δὲ ὑπ' ὄψει πρὸς ἐξέλεγχιν καὶ ἐτέρους χάρτας ὑπὸ μικροτέρων κλίμακα, τοῦ Kiepert τοῦ Schtiller, καὶ Ἀγγλῶν χαρτογράφων.

Ἐπιθυμητὸν θὰ ἦτο νὰ ὑπῆρχε καὶ καταμέτρησις τοῦ ἐμβαδοῦ ἐκάστης εἰδικῆς Ἐπαρχίας τὴν ἑλλειψιν δὲ ταύτην ἡσθάνθη καὶ ὁ κ. Α. Μανσόλας, ὁ ποιήσας τὴν στατιστικὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος τῷ 1879, τμηματάρχης καὶ τότε τοῦ τμήματος τῆς δημοσίας

οἰκονομίας, ὡς γράφει ἐν σελίδι 21. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἀνελάμβανε μηχανικός τις τῶν ἡμετέρων τὴν λεπτομερεστέραν ταύτην ἐργασίαν.

A. M.

ΑΙ ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ

Περὶ τῶν Παρισινῶν γυναικῶν ἐλέχθησαν μέχρι τοῦδε καὶ ἐγράφησαν πολλὰ καλὰ καὶ κακὰ, τερπνὰ καὶ ἐμβριθῆ, ἀληθῆ καὶ ψευδῆ. Τὸ παράδοξον, χαμαιλεοντοεῖδὲς ὄν, τὸ καλούμενον Παρισινῇ, ἀπὸ τόσῳ πολλῶν ἀπόψεων ἐκρίθη, ἐξητάσθη καὶ διελευκάνθη, ὥστε καταντᾷ ἀδύνατον ν' ἀνεύρῃ τις νέον τινὰ χαρακτῆρα ὑπὸ τῶν προτέρων ἀμνημόνευτον. Ἀλλ' ὁ εὐφυὲς συγγραφεὺς Ἀρσένιος Οὐσσαὶ ἐδημοσίευσεν πρὸ ὀλίγου συμβουλὰς τινὰς πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς Παρισινῆς, αἵτινες παρέχουσιν ἡμῖν δείγματα τὸ μὲν τῆς διαφυγῆς καὶ τῆς λεπτότητος τοῦ παρατηρητοῦ, τὸ δὲ τοῦ κνίζοντος γνησίου γαλλικοῦ πνεύματος καὶ τῆς γαλλικῆς εὐφυολογίας.

Ἡ Παρισινῇ, τουτέστι τὸ ἀποτροπαίως χάρειν πλᾶσμα, περὶ οὗ ὁ Legouvé ἰσχυρίζεται ὅτι συνίσταται ἐκ τριῶν ἰσῶν ἡμίσεων, ἐξ ἀγγέλου, διαβόλου καὶ πλαγγόνος, εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀρσενίου Οὐσσαί, προτὸν πολὺ νεωτέρως χρονικῆς περιόδου ἢ ὅσον γενικῶς πιστεύεται. Κατὰ τὸν Οὐσσαὶ αἱ Παρισιναὶ ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν αἱ ἰδίως ὅμως Παρισιναὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ Βαλζάκ. Ὅταν δὲ ἔγραφεν ὁ Heine ὅτι οἱ συνήθεις ὑποκριταὶ τοῦ ἀγαπητοῦ Θεοῦ εἶνε οἱ Γάλλοι, ἡ Παρισινῇ εἰσέτι δὲν εἶχε γεννηθῆ. Διότι δὲν εἶνε Παρισιναὶ ὅλαι αἱ γυναῖκες αἱ γεννώμεναι ἐν Παρισίοις. Ἡ Παρισινῇ γεννᾶται δις: ἀπαξ μικρὸν πρὸ τοῦ τεθῆ εἰς τὸ λίκνον, καὶ δεύτερον ὅταν θ' ἀπεκδυθῇ τῶν παιδικῶν ἐνδυμάτων. Μόνον ὅταν κοράσιόν τι ἐκβάλῃ τὰ παιδικὰ ἐνδύματα, δύνανται τις νὰ διακρίνῃ ἐὰν θὰ γείνη Παρισινῇ ἢ οὐ· ἀλλὰ καὶ ἡ μὴ γεννηθεῖσα ἐν Παρισίοις δύναται νὰ μεταβληθῇ βραδέτερον εἰς Παρισινῇ, εἴτε ἕνεκα τοῦ πρώτου αὐτῆς πάθους, εἴτε μετὰ τὴν μετάβασιν αὐτῆς τὸ πρῶτον εἰς Παρισίους, εἰς τὴν μεγάλην ταύτην πόλιν τῶν ἀναστατώσεων καὶ τῶν μεταμορφώσεων. Διὰ νὰ γείνη τις ὅμως Παρισινῇ πρέπει νὰ ἔχῃ λεπτὰς ὀρέξεις, νὰ εἶνε εὐφάνταστος, φιλόδοξος, κοκκέτα καὶ ἀξία λατρείας. Τίς ὅμως θὰ δυνηθῇ νὰ ἱχνογραφῇ ἐπιτυχῶς τὴν Παρισινῇ, ἀφοῦ ἡ μεγίστη αὐτῆς τέχνη συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ εἶνε ποτὲ ὁμοία πρὸς ἑαυτήν; Ἡ Παρισινῇ τῆς σήμερον οὐδέποτε εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν τῆς χθες, οὔτε θέλει εἶσθαι πρὸς τὴν τῆς αὔριον. Ἡ Παρισινῇ ἐκπλήσσει διὰ τὸ ἀτακτον καὶ ἀπρόοπτον τοῦ ὄντος. Οὐδέποτε δύνανται τις νὰ τὴν γνωρίσῃ, διὸ καὶ ἀγαπᾷ